

Publicerad 2010-07-27 13:28 av Peter Matsa

Diktsamlingen finns på Vulkan: <https://www.vulkan.se/Presentation.aspx?itemid=47645>

Det här är första sviten.

Gåjkudisá dálås (Droppar av eld)

I

världen ligger vid mina fötter upptäckt och erövrade,

fortfarande finns vildmark,

ej beträdda enklaver.

jag har utposter mot det okända,

din hud är mitt rikes allra yttersta gräns,

den som jag svurit att beskydda.

II

det finns ett ord/kraft?/,

ett begrepp vars betydelse både kan ge och ta liv.

det ekar som av nattens drömmar då vi vaknar,

och när trumman ljuder kan vi förnimma dess essens.

även om dess ålder är betydelselöst,

uppstod det samtidigt med den fria viljan.

ingen människa eller gudom har någonsin klätt det i ljud,

men det materialiseras då och då när två blickar möts.

låt oss kalla det eld.

III

vi passerar söndervittrade torg,

de anas under drivorna av sand.

dynerna gömmer allas våra minnen,
liksom jag skyler min själ för dig med blått tyg.

munnen röjer min fruktan och ögonen min eld,

de som sett in i dina ögon,
och anat lågorna bakom.

IV

de levande döda drar sig undan,
deras likgiltiga blickar plågar dig,
och jag håller hårt om svärdet.

jag vet vad som fortfarande lever i dem.

för den som blickat in i det stora svarta,
finns ingen bot.

V

öknen breder ut sig.

jag frågar dig om du vill ha vatten.
du skakar på huvudet.

jag sätter mig ned och tittar mot horisonten.

bortom dynerna finns det förbannade stora svarta,
och alla dess demoner som följer i hasorna.

vi ser det som virvlande mörka pelare av sand
som bär upp de svarta molnen.

det har inte rört sig på veckor.
kanske tvekar det inför hettan,

eller så fruktar det din närvaro.

VI

gudom eller människa,

när stjärnorna tänds över himlen,
blir vi alla lika inför dess ljus.

om nätterna är det jag som måste vaktas,

och i dess svalka
tillåter du mig att vila.

jag somnar som ett barn,
medan du nynnar urelden.

den som skapade oss alla.

VII

"se, där är människans sista hamn",
säger jag och pekar.

jag kan ana din lättnad.

fiskare har samlats vid stranden.

deras starka armar ristar varsamt fiskelycka
med tunga träskrov över den vita sanden.

båtarna vaggar sig snart till vila i grunda strandsvall,
där ljumma gryningsvindar smeker de stormfarna segeldukarna.

de vitkalkade murarna blickar tyst ner mot oss.

vi är framme.

VIII

solen står som högst och vi söker skugga
i människans sista trädgård,

under en himmelsbädd av palmblad,
och jag får en aromatiskt flyktig förnimmelse av elemi,

du räcker mig din hand.

den bränner sig djupt in i min,
och det ska vara det sista

jag känner vid min dödsbädd.

IX

det finns ett skyddande band/en tvekan/.

det är virat om vårt liv, liksom en slöja av väntan.

när det lösgörs faller det röda som ett förebud om det nakna regnet,
det ursprungliga, det som hamrar.

jag tar mod till mig och visar dig min mun.

ditt finger känner längs ärret.
jag låtsas som om jag inte känner hettan.

X

under gryningens linje längs dimman,

där våra läppar sökte svalka,
hade dagdropparna på bladen snart förångats i hettan.

men vinden som rullade nedför bergssidorna bar med sig morgonens fukt,
att spridas över myllan eller uppgå i det spirande molnet.

sakta skulle värmen skingras när himlens tryck gav vika,
och med det återvändande färgerna.

nu fanns endast förväntan när andetagen lättade.

snart var dalen blottlagd med all sin grönska,
och den nya dagen var inte långt borta,

när åskmolnet sakta reste sig mot himlen.

passet hade öppnats,
och att träda in i hettan förenade våra själar.

men det var kyssen som till slut öppnade skyarna.

XI

det finns en lag,
vars ordalydelse vi ännu inte känner.

om vi bryter mot den stannar tiden.
en gräns som inte får överträdas,

/som att ge upp,
tillåta solen slukas av havet,
och låta sig besegras av stjärnhimlen/

ett brott vi straffas för resten av våra liv.

för vad är kärlek.

XII

älskade,
måla min världskarta vit,
låt mig beräkna alla naturens konstanter på nytt.

berätta mig allt det jag redan vet,
som att jag aldrig hört det förut.

var i min famn som att den aldrig hållt om någon,
som att jag aldrig känt någons hud mot min.

XIII

mörkret stod som mall inför mina ögon,

men draperiet gled snart isär,
och med ljus band du min tungas trådar samman.

mellan vita linnen uttalade vi spunnen glömska,
där våra svepta själers avtryck,
vittnade om våra bränder.

och siluetter av ånger klädde väggarna,
när vi tillsammans vävde en ny soluppgång.

XIV

jag kapitulerar inför de lågor som jag väckt,
där dina flammor reflekteras i putsad spegelbrons.

endast så vågar jag se dem.

det är i brottytan mellan elementen,
som föreningen är oundviklig.

men jag blev varnad,
för att älska en gudom.

XV

jag har tämjt elden.

nu finns endast en osynlig het slöja kvar,
luften som lämnar dina läppar.

jag finner mig blickande nedåt,
rakt ner i dina ögons källor av magma,
svävande på ett andetags höjd.

jag önskar mig inte högre upp än så,

men av hettan vågar jag mig inte lägre.

XVI

det stora svarta tvekar fortfarande.

du och dina systrar omringade det,
svedde dess front och tvingade demonerna på flykt.

jag såg striderna på långt håll,
och önskade dig tillbaka hit.

tillbaka till mig.

XVII

det stora svarta har sugits in i himlen.
kanske återvänder det.

vi har vunnit tid.

i bädden du låg de sista dagarna,
finns endast aska kvar.

jag går fram till torngluggen och kisar mot solen.

du är hemma.

XVIII

det finns också en portal/kanal?/stig?/.

den uppstår i brytpunkten mellan gudom och människa,
och existerar korta tider liksom en osynlig låga.

för där, mitt i trumman,
finns den röda elden om hjärtat vill och orkar slå.

vi kan omöjligt förstå dess väsen,
och vi är böjda att tala till dess skugga.

ingen eller inget, inte ens det stora svarta, kan beträda det utan tillstånd.

och tittar vi rakt mot det brinner vi upp.

Författaren Peter Matsa med Poeter.se id #14586 innehar upphovsrätten